

1. Det var en herres tjenare, Som i en hönäsm
 stod, Han höll en brännvinstumlare Och sig för
 magen slog, Han åt och sop, sin herre såg, Men
 wände sig ej om: Blott jag har brännwin, Korn
 och råg, Bryr jag mig intet om.
 2 Det var en gång en skrifware, Som bodde
 wid en ålf, Han mycket skref och plumpade, Be-
 stod sig bläcket sjelf; Papperet hör kontoret till;
 Men pennan, den hölt han; Den gerna mycket
 skrifwa will, Han ofta plumpa kan.
 3 Det var en gång en skräddare, Som bodde
 i en by, Att ställa war han mästare, Men kläd-
 der till att sy; Hwar gång han såg sin fästems,
 Sjöng han rätt gladelig: Min nål skall mig i
 döden sö, Och aldrig swika mig.
 4 Det var en gång en sockensmed, Som bod-
 de wid en ström, Han skrot af stuneslagn och fred,
 Samt smidde skor och sömm; Han sjöng i smed-
 jan, der han stod, Hans wisa war så här: Bort
 pust och qual, haf lustigt mod, En lycklig smed
 du är.
 5 Det war en gång en mjölnare, Som sått
 bredwid en ålf, Han sjöng förnöjd och gladare
 An nåltergalen sjelf; Hans wisa war rätt märke-
 lig, Och hördes, när man kom: Om ingen frå-
 gar efter mig, Bryr jag mig ingen om.
 6 Till qvarnen kom framtidandes En flicka röd
 och hwit, Han ropte: håll lårhjertanes, Will ni
 ej rida hit, Hon swarte: nej, tro wiserlig Jag
 är ej utaf dem, Min wäg just ligger ej till dig;
 Men ernar rida hem.
 7 Det war en gång en gammal kår'n, Som

1. Som hörs af stufwa tiden, Jag mins den som
 i går, Då ofskulden och friden Lätt följt mina
 spår; Då lasten war en herre, Och sorgen snart
 förswann, Och alle utom min lexa, Jag lätt och
 lustigt fann.
 2. Uppå min mun war löjet, Och hellsan i
 min blod; I själen bodde nöjet, Hwar menniska
 war god, Hwar pojke, glad och yster, War straxt
 min hulda bror; Hwar flicka war min syster,
 Hwar gumma war min mor.
 3. Jag mins de feia fästern Jag mått så
 mången gång, Der ofta jag war hjelten I lekar
 och i språng; De tusen glada spratten I som-
 marns friska wind, Med skäriln uti hatten, Och
 purpurn på min kind.
 4. Af falskheten och swelen Jag wiste intet
 än; I hwar kamrat af leken, Jag såg en tro-
 gen wän; De långa lömska lifwen, Dem kände
 icke wi: Då brölen war gifwen, War wreden
 och förbi.
 5. Ej skinnad till personer Jag såg i nöjers
 dar: Bondpojkar och baroner, Allt för mig lika
 war. I glädjen och i yran, Den af oss, raske
 barn, Som gaf den längsta lyran, War den för-
 nämsta lår'n.
 6. Ej samning af oss döldes, Uti förtjenst
 och fet; Omwäldigheten följdes Wid minsta läget
 spel; Den trögaste ungen, Wam priset wid war

Om han får wälja i sin menstlighet, För lilla
 Sledwi wäljer stora Tuna.

4. Poikarne.

1. Jag mins den lufwa tiden, Jag mins den som
 i går, Då ofskulden och friden Lätt följt mina
 spår; Då lasten war en herre, Och sorgen snart
 förswann, Och alle utom min lexa, Jag lätt och
 lustigt fann.
 2. Uppå min mun war löjet, Och hellsan i
 min blod; I själen bodde nöjet, Hwar menniska
 war god, Hwar pojke, glad och yster, War straxt
 min hulda bror; Hwar flicka war min syster,
 Hwar gumma war min mor.
 3. Jag mins de feia fästern Jag mått så
 mången gång, Der ofta jag war hjelten I lekar
 och i språng; De tusen glada spratten I som-
 marns friska wind, Med skäriln uti hatten, Och
 purpurn på min kind.
 4. Af falskheten och swelen Jag wiste intet
 än; I hwar kamrat af leken, Jag såg en tro-
 gen wän; De långa lömska lifwen, Dem kände
 icke wi: Då brölen war gifwen, War wreden
 och förbi.
 5. Ej skinnad till personer Jag såg i nöjers
 dar: Bondpojkar och baroner, Allt för mig lika
 war. I glädjen och i yran, Den af oss, raske
 barn, Som gaf den längsta lyran, War den för-
 nämsta lår'n.
 6. Ej samning af oss döldes, Uti förtjenst
 och fet; Omwäldigheten följdes Wid minsta läget
 spel; Den trögaste ungen, Wam priset wid war